

תת"ע 11187/03/22 - מדינת ישראל נגד סמירה אריך

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 11187-03-22 מדינת ישראל נ' אריך
תיק חיצוני: 14119917954

בפני	כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	סמירה אריך

החלטה

1. לפני בקשה מקדמית מטעמה של הנאשמת, להורות על ביטול כתב האישום מחמת התיישנות.
2. כעולה מכתב האישום, הנאשמת מואשמת כי בעת שהולכת רגל התקרבה למעבר חציה וניכר כי בכוונתה לחצותו, הנאשמת לא נתנה להולכת הרגל זכות קדימה.
3. ישיבת הקראה התקיימה ביום 20/6/22, שם העלתה ב"כ הנאשמת את טענת ההתיישנות. לטענתה, הדו"ח הינו מיום 8/9/19 בעוד שכתב האישום הוגש בחודש מרץ 2022. ב"כ הנאשמת טענה כי הנאשמת לא קיבלה את הדו"ח ביד, אלא לאחר קבלת הודעה מהמרכז לגביית קנסות.
4. ב"כ המאשימה ביקש הזדמנות לבדוק את טענות הנאשמת ולכן נקבע כי תשובת המאשימה תוגש בכתב. במקביל כפרה הנאשמת בעובדות כתב האישום והתיק נקבע לשמיעת הראיות.
5. בתגובתה טענה המאשימה כי הדו"ח נשוא כתב האישום נמסר לנאשמת ביד, וכי זו הגישה בקשה להארכת מועד וזו התקבלה ביום 31/8/21, כך שאין התיישנות.
6. בהחלטה שניתנה לאחר מסירת ההודעה, נקבע כי הטענות יידונו בדיון והתיק נקבע לשמיעת הראיות.
7. ביום 20/7/22 התייצבו ב"כ הצדדים, הנאשמת והשוטר שנתן את הדו"ח, הראל ויזמן, לדיון. בדיון נחקרו השוטר והנאשמת לעניין המחלוקת העובדתית העומדת ביסוד טענת ההתיישנות. בסיום החקירות וסיכומי הצדדים, נקבע כי החלטה לעניין טענת ההתיישנות תישלח לצדדים.

8. לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים ואת עדויות השוטר והנאשמת, מצאתי כי דין הטענה המקדמית להתקבל וכי יש לבטל את כתב האישום עקב התיישנות.
9. סעיף 225א. (א) לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב 1982 קובע כי אם "עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)". סעיף קטן (ב) קובע כי "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".
10. כאמור, המבקשת טוענת כי בניגוד לרשום הדו"ח, מעולם לא קיבלה את הדו"ח, לא ביד ולא בדרך אחרת, וכי הגישה בקשה להישפט רק לאחר שנודע לה על חוב שנוצר כתוצאה מהקנס. השאלה העומדת לפני היא קודם כל, האם הנאשמת קיבלה את הדו"ח לידה, שאז אין התיישנות ואם התשובה לכך שלילית, האם היות והגישה בקשה להישפט, היא מנועה מלטעון טענה מקדמית מסוג של התיישנות.
11. לאחר ששמעתי את עדויות השוטר והנאשמת, קיבלתי את גרסתה של הנאשמת כי הדו"ח לא נמסר לה ביד וכי כלל לא שוחחה עם השוטר ולא ראתה אותו. עדותה היתה קוהרנטית, ברורה, עקבית ואמינה, וניכר היה כי היא זוכרת היטב את האירוע החריג שהתרחש באותו יום, כי התבקשה לעמוד בצד, אולם, איש לא ניגש אליה, לרבות לא השוטר הראל ויזמן.
12. השוטר, הראל ויזמן, לא זכר את האירוע עקב הזמן הרב שחלף מאז. הדבר סביר בשים לב לכך כי יש להניח כי מאז ועד היום רשם השוטר דוחות רבים ולא ניתן לצפות ממנו לזכור את כל הנהגים אותם בדק, עצר ולהם רשם דו"ח. אולם, מעיון בדו"ח שנרשם עולים סימני שאלה, האם אכן השוטר פנה לנאשמת, שוחח עימה, ומסר לה את הדו"ח ביד. כעולה מהדו"ח רשם השוטר כי הסביר "לנהג" את מהות העבירה והנהג "קיבל" דו"ח זה, בהמשך נרשם כי נאמר לשוטר כי "אני מתלוננת עליך".
13. השוטר ניסה להסביר את רישום הדו"ח בלשון זכר והתייחסות לנהג ולא לנהגת, כאשר בהמשך נרשמו הדברים מפיה של הנהגת, בלשון נקבה. השוטר העיד כי בוודאות קודם הסביר את העבירה ורק אז רשם את הדו"ח ומסר לנאשמת, וכך הוא עובד. לפיכך, לא ברור מדוע נרשם החלק של הנסיבות בלשון זכר, בכמה הזדמנויות, ולא בלשון נקבה. השוטר העיד כי מדובר בטעות, וייתכן כי היה מקום לקבל טענה זו לו לשון הזכר היתה מופיעה רק במילה "נהג" ואילו בהמשך לא היתה התייחסות ללשון נקבה. זאת, יחד עם עדותה האמינה של הנאשמת הובילו למסקנה כי הנאשמת לא פגשה את השוטר ולא קיבלה מידיו את הדו"ח.
14. בנוסף לכך, מדברי השוטר בעדותו לא ניתן הסבר משכנע, מדוע לא התבקשה הנאשמת לחתום על הדו"ח, שאז המחלוקת כולה לעניין הטענה המקדמית היתה מתייתרת. אם הנאשמת קיבלה מהשוטר דו"ח, ניתן היה לבקשה לחתום על הדו"ח כך שבידי המשטרה יהיה תיעוד כי זה התקבל אצלה.

15. משקיבלתי את טענת הנאשמת כי הדו"ח לא נמסר לידיה וכי למעשה כתב האישום הוגש רק במרץ 2022, לאחר שהגישה הנאשמת בקשה להארכת מועד להישפט, נשאלת כעת השאלה, האם יש בהגשת הבקשה להישפט כדי למנוע מהנאשמת לטעון את טענת ההתיישנות.

16. שאלה זו נידונה בכמה הזדמנויות, ובפסקי דין אלו, נקבע כי התשובה לכך היא שלילית, קרי, לא נמנע מהנאשם לטעון טענת התיישנות כאשר הגיש בקשה להישפט בטענה כי הדו"ח לא התקבל אצלו.

17. בעפ"א 23016-09-11 משה ואח' נגד עיריית חולון (בית משפט מחוזי תל אביב, פורסם במאגרים המשפטיים), לא היתה מחלוקת כי הדוחות נשוא הערעור לא הומצאו למערער, כפי שבמקרה שלפני, קבעתי כי הדו"ח לא הומצא לנאשמת. בפסק הדין נקבע כי -

10. קביעת תקופת התיישנות מיוחדת ביחס לעבירות קנס ניצבה ביסוד חקיקתו של סעיף 225א, אשר נחקק במסגרת תיקון מס' 11 לחוק משנת 1990. מתוך דברי ההסבר לתיקון החוק, ניתן לעמוד על הרציונל העומד בבסיסו: "עבירות קנס ועבירות של ברירת משפט הינן עבירות קלות יחסית. יש לאפשר לאזרח להציג את הגנתו סמוך ככל שניתן לאירוע המיוחס לו... (ה"ח 1937, תשמ"ט, 102)" (ר' הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 11), תשמ"ט-1989, בעמ' 102, דברי ההסבר לסעיף 1 להצעת החוק; ר' גם ת.פ. (הרצ' 65/03) מדינת ישראל נ' רביע משה [פורסם בנבו], (להלן: "פס"ד רביע"), אשר עסק אף הוא בסוגייה של התיישנות עבירות מסוג ברירת קנס).

בעניינינו, מדובר בעבירות קנס מסוג "ברירת משפט". לפיכך, לנוכח העובדה הבלתי שנויה במחלוקת לפיה לא הומצאו למערער הודעות לתשלום קנס לפי סעיף 228(ב) לחוק בתוך שנה ממועד ביצוע העבירות, ומשקבע בית המשפט כי המערער סתר את חזקת המסירה, הרי שהתוצאה המשפטית המתחייבת הינה התיישנות העבירות הנטענות, וזאת בהתאם ללשונו הברורה של סעיף 225א לחוק ואף בהתאם לתכליתו, כפי שצויין לעיל.

ובהמשך-

"מי שביקש להישפט לפי סעיף 229", חייב להיות אדם שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, שהיא הפותחת את ההליך בעבירות קנס מן הסוג של "ברירת משפט", בהן נאשם המעוניין להישפט צריך להודיע על כך תוך פרק זמן קצוב, שאם לא כן, לא יהא זכאי להישפט על העבירה.

וכפי שעולה בבירור מלשונו של סעיף 229 (א) לחסד"פ:

"מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצויין בה, זולת אם פעל באחת מהדרכים האלה:

(1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול...

(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה". (הדגש אינו במקור- א.כ.).

במקרה דנן, המערער אינו נכנס כלל לגדר "מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס", וזאת על פי קביעותיו העובדתיות של בימ"ש קמא, וממילא אין כל תחולה בענייננו לחריג הקבוע בס"ק (ב) של סעיף 225א, המאפשר להגיש כתב אישום באיחור נגד מי שביקש להישפט בהתאם לסעיף 229(א)(2). "

עוד נקבע-

"מדובר במבחן אובייקטיבי לחלוטין. יש לבדוק - האם הומצאה הודעת תשלום הקנס בתוך פרק הזמן שקבע לכך המחוקק, אם לאו. רק פרשנות כזו תיישם נכונה, הלכה למעשה, את הרציונאל העומד בבסיס קביעת המחוקק את מועד ההתיישנות המיוחד לעבירות קלות כגון דא, אשר עיקרו בחובה "לאפשר לאזרח להציג את הגנתו סמוך ככל שניתן לאירוע המיוחס לו...".

18. כמו כן ראו תת"ע 8776-09-20 מדינת ישראל נ' חנאן חאג' יחיא תת"ע 8843-09-20 ומדינת ישראל נ' חנאן חאג' יחיא (בית משפט לתעבורה מחוז מרכז, פורסם במאגרים המשפטיים), שגם שם נקבע כי "השאלה שבמחלוקת היא האם עצם הגשת הבקשה להישפט על ידי המבקשת מונעת ממנה את טענת ההתיישנות? לדידי יש להשיב על כך בשלילה" וכי "יש לזכור כי המבקשת טוענת כי לא קיבלה הזמנה לדין ונודע לה על קיומם של הדו"חות באמצעות משרד הרישוי. רק לאחר מכן הגישה בקשה להארכת המועד להישפט, אשר נתקבלה, ולאחריה הגישה את הבקשה להישפט, במטרה לבטל את הדו"חות.

לא ברור כיצד, לדעת המשיבה, היה על המבקשת לפעול במצב דברים זה. שהרי כידוע טענות לביטול דו"חות נטענות במסגרת בקשה להישפט. טענת המשיבה ולפיה, משהוגשה בקשה להישפט, מוותרת המבקשת על טענת ההתיישנות, אינה מקובלת עלי."

19. גם אני סבורה כי תוצאה לפיה נאשם שלא קיבל דו"ח או כתב אישום ונודע לו על כך רק כתוצאה מפניית המרכז לגביית קנסות, למשל, לא יוכל לקבל את יומו בבית המשפט לטעון טענות מקדמיות ככל נאשם אחר, יוצרת מצב אבסורדי ושאינו מתקבל על הדעת ולכן אין מקום לאפשר זאת.

20. משקבעתי כי הדו"ח לא נמסר לנאשמת ביד, או בכלל, וכי למעשה כתב האישום הוגש רק בחודש מרץ 2022,

בעוד העבירה הנטענת בוצעה בשנת 2019, יש מקום לקבוע כי העבירה התיישנה וכך אני מורה, ולפיכך אני מורה על זיכוייה של הנאשמת.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"ב, 01 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.